

MAJKL MURKOK

ELRIK *od*
MELNIBONEA

Deo drugi

DRUGA KNJIGA *Sage o Elriku*

S engleskog preveo

Aleksandar Marković

**Čarobna
knjiga**

PRVA KNJIGA:
MORNAR NA MORIMA SUDBE ♦ 7

DRUGA KNJIGA:
ZLA KOB BELOG VUKA ♦ 167

MORNAR NA MORIMA SUDBE

*Bilu Batleru, Majku i Toniju,
kao i svima u Junikorn buksu u Velsu.*

SADRŽAJ

PRVA KNJIGA: PLOVIDBA U BUDUĆNOST • 11

PRVO POGLAVLJE	13
DRUGO POGLAVLJE	20
TREĆE POGLAVLJE	28
ČETVRTO POGLAVLJE	35
PETO POGLAVLJE	44

DRUGA KNJIGA: PLOVIDBA U SADAŠNJOST • 57

PRVO POGLAVLJE	59
DRUGO POGLAVLJE	67
TREĆE POGLAVLJE	80
ČETVRTO POGLAVLJE	89
PETO POGLAVLJE	93
ŠESTO POGLAVLJE	102
SEDMO POGLAVLJE	113

TREĆA KNJIGA: PLOVIDBA U PROŠLOST • 117

PRVO POGLAVLJE	119
DRUGO POGLAVLJE	126
TREĆE POGLAVLJE	131
ČETVRTO POGLAVLJE	139
PETO POGLAVLJE	143
ŠESTO POGLAVLJE	150
SEDMO POGLAVLJE	155

PRVA KNJIGA
PLOVIDBA U BUDUĆNOST

Činilo se da taj čovek stoji u ogromnoj pećini čiji su zidovi i tavanica sačinjeni od neveselih nestabilnih boja koje bi se povremeno razišle da propuste zrake mesečine. Bilo je teško poverovati da su ti zidovi samo oblaci nagomilani iznad planina i okeana uprkos tome što ih je mesečina probijala, bojila i otkrivala crno i uzburkano more koje je zapljuskivalo obalu na kojoj je čovek sada stajao.

U daljini se valjala grmljavina; u daljini su sevale munje. Počela je da pada retka kiša. Oblaci ni trenutka nisu bili mirni. Od dubokih crnih do sablasnih belih, polako su se komešali, poput plaštova muškaraca i žena zaokupljenih izvođenjem transu sličnog, mehaničkog menueta; čoveka koji je stajao na šljunku sumorne plaže podsećali su na divove koji plešu na muziku daleke oluje i osećao se kao što se morao osećati neko ko je greškom zabasao u dvoranu u kojoj se igraju bogovi. Spustio je pogled sa oblaka na okean.

More kao da je bilo umorno. Veliki talasi teško su se dizali i padali kao sa olakšanjem, stenjući kad bi pogodili oštre hridi.

Čovek je dublje navukao kapuljaču preko lica, više puta pogledavajući preko ramena odevenog u kožu dok je prilazio moru, sve dok talasi nisu prelili vrhove njegovih do kolena visokih crnih čizama. Pokušao je da prodre pogledom u pećinu od oblaka, ali nije mogao da vidi daleko. Bilo je nemoguće odrediti šta leži na drugoj strani okeana i koliko daleko se proteže voda. Nagnuo je glavu na stranu, pažljivo osluškujući, ali čuo je samo zvuke neba i mora. Uzdahnuo je. Zrak mesečine ga je na trenutak dodirnuo i s bele puti njegovog lica crveno su zasjala dva izmučena oka, a onda je ponovo zavladała tama. Čovek se opet okrenuo, očigledno strahujući da ga je

svetlost otkrila nekom neprijatelju. Trudeći se da bude što tiši, uputio se prema zaklonu od stena s leve strane.

Elrik je bio umoran. U gradu Rajfelu u zemlji Pikarajd naivno je zatražio da ga prihvate ponudivši najamničke usluge u vojsci guvernera tog mesta. Zbog svoje nepromišljenosti bio je zatvoren kao melnibonejski špijun (guverneru je bilo očigledno da Elrik ne može biti ništa drugo) i tek je nedavno uspeo da pobegne zahvaljujući podmićivanju i čarobnjaštvu nižeg reda.

Za njim je, međutim, gotovo odmah bila organizovana potera. Koristili su dobro dresirane pse i guverner je lično predvodio poteru iza granica Pikarajda i kroz samotne, nenastanjene škrljčane doline sveta lokalno nazvanog Mrtva brda, u kom je malo toga raslo ili pokušavalo da živi.

Bledoliki je jahao uz strme strane niskih planina, čije su se padine sastojale od sivog lomnog škrljca koji je prilikom odronjavanja pravio buku što se čula i po nekoliko kilometara. Duž dolja bez trave gde rečna korita više decenija nisu videla vodu, kroz pećinske tunele gde nije bilo čak ni stalaktita, preko platoa s kojih su se dizali stećci od naslaganog kamenja koje je podigao neki zaboravljeni narod, nastojao je da izmakne svojim progoniocima – i ubrzo mu se činilo da je zauvek napustio svet koji je poznao, da je prešao natprirodnu granicu i stigao na jedno od onih pustih mesta o kojima je čitao u legendama svog naroda, gde su se Red i Haos borili bez pobednika, ostavljajući bojište bez života i mogućnosti da ga njemu bude.

I naposletku je počeo da tera svog konja tako žestoko da je ovome na kraju prepuklo srce, pa je ostavio lešinu i nastavio pešice, zadihan, do mora, do ove uske plaže, nesposoban da nastavi dalje i suviše preplašen da se vrati jer bi neprijatelji mogli da ga sačekaju u zasedi.

Mnogo toga bi sada dao za čamac. Psi će uskoro otkriti njegov miris i povesti svoje gospodare do plaže. Slegnuo je ramenima. Možda je bolje da umre ovde, sam, da ga zakolju oni koji mu ne znaju ni ime. Žalio je samo zbog toga što će se Simorila pitati zašto se nije vratio na kraju godine.

Imao je malo hrane i droga koje su mu u poslednje vreme održavale energiju. Bez obnovljene energije nije mogao da razmišlja o tome da izvede neku čaroliju koja bi mu dozvala nešto čime bi preplonio more i dokopao se, možda, Ostrva ljubičastih gradova, gde su ljudi bili manje netrpeljivi prema Melnibonejcima.

Prošli su meseci otkako je napustio svoj dvor i svoju obećanu, ostavivši Jirkuna da sedi na prestolu Melnibonea do njegovog povratka. Mislio je da će možda saznati više o žiteljima Mladih kraljevstava ako se pomeša s njima, ali oni su ga odbacili, sa otvorenom mržnjom ili strašljivošću i neiskrenom poniznošću. Nigde nije našao ama baš nikoga spremnog da poveruje da bi se jedan Melnibonejac (uz to nisu znali ni da je car) svojom voljom udružio s ljudskim bićima koja su nekada bila pod čizmom te okrutne i drevne rase. I sada, dok je stajao pored bezbojnog mora osećajući se ulovljen u zamku i već poražen, znao je da je sam u zlonamernom univerzumu, bez prijatelja i svrhe, beskoristan, bolešljiv anahronizam, budala dovedena do dna života nedostacima sopstvenog karaktera, dubokom nesposobnošću da iskreno veruje u ispravnost ili pogrešnost bilo čega. Nedostajala mu je vera u sopstvenu rasu, u rođenjem stečeno pravo, u bogove i ljude, a ponajviše u sebe.

Usporio je hod; ruka mu je pala da balčak crnog runskog mača. Olujnik, po svemu sudeći napola svestan, sada mu je bio jedini družbenik, jedini ispovednik, i stekao je neurotičnu naviku da se obraća maču kao što bi neko drugi govorio svome konju ili kao što bi se zatvorenik poveravao bubašvabi u svojoj ćeliji.

„Pa, Olujniče moj, hoćemo li zagaziti u more i okončati ovo?“ Glas mu je bio mrtav, jedva jači od šapata. „Imaćemo barem to zadovoljstvo da osujetimo one koji nas prate.“

Načinio je neodlučan pokret prema moru, ali se njegovom umornom umu učinilo da je mač nešto promrmljao, promeškoltio se na njegovom boku i povukao unazad. Albino se zakikota. „Ti postojiš da živiš i uzimaš živote. Da li to onda znači da ja postojim zato da umrem i donesem onima koje volim i onima koje mrzim milost

smrti? Ponekad mi se tako čini. Tužan obrazac, ako to treba da bude obrazac. Sve ovo ipak mora da ima više smisla...”

Okrenuo je leđa moru, gledajući uvis u čudovišne oblake koji su se zgušnjavali i razilazili iznad njegove glave, dozvoljavajući lakoj kiši da mu pada na lice i slušajući složenu melanholičnu muziku mora koje je zapljuskivalo stene i šljunak i bilo upravljano čas na jednu, čas na drugu stranu sukobljenim strujama. Kiša nije uspevala da ga osveži. Već dve noći nije spavao i još nekoliko noći jedva da je spavao. Mora da je jahao gotovo nedelju dana pre nego što se njegov konj srušio od iznemoglosti.

Pri dnu vlažne granitne hridi koja se dizala skoro deset metara iznad njegove glave našao je udubljenje u tlu u koje je mogao da čučne i bude koliko-toliko zaštićen od vetra i kiše. Umotavši se u svojoj teškoj kožnoj plašti, spustio se u rupu i odmah zaspao. Neka ga pronađu dok spava. Nije želeo da bude upozoren kad umre.

Oštra siva svetlost zaslepila ga je kad se prenuo. Podiže glavu, ne dozvolivši sebi da zastenje zbog ukočenosti mišića, i otvori oči. Zatrepta. Bilo je jutro – možda i docnije, jer je sunce bilo nevidljivo – i plažu je prekrivala hladna izmaglica. Kroz maglu su se u visini i dalje nazirali tamniji oblaci, pojačavajući iluziju da se nalazi u ogromnoj pećini. Pomalo prigušeno, more je nastavilo da zapljuskuje i šumi, mada se činilo da je mirnije nego prethodne večeri, i više nije bilo zvukova oluje. Vazduh je bio veoma hladan.

Elrik počeo da se pridiže, podupirući se mačem i pažljivo osluškujući, ali nije bilo znakova da su neprijatelji u blizini. Verovatno su odustali od potere, možda nakon što su našli njegovog mrtvog konja.

On posegnu u kesu za pojasom i izvadi prutić dimljene pršute i bočicu žućkaste tečnosti. Otpi gutljaj iz bočice, začepi je i vrati u kesu dok je žvakao meso. Bio je žedan. Nešto dalje duž obale pronašao je manje zasoljenu baru kišnice. Napio se vode, gledajući oko sebe. Magla je bila prilično gusta i znao je da će se odmah izgubiti ako se previše udalji od plaže. No da li je to bilo uopšte bitno? Nije imao kuda da ode. Oni koji su ga progonili sigurno su i sami to shvatili. Bez konja nije

mogao da se vrati do Pikarajda, najistočnijeg od Mladih kraljevstava. Bez čamca nije mogao na more, da otplovi nazad do Ostrva ljubičastih gradova. Nije se sećao mape istočnog mora i nije znao koliki je put prevalio od Pikarajda. Zaključio je da mu je jedina nada da preživi bila da pođe na sever, prateći obalu i računajući na to da će pre ili kasnije naići na neku luku ili ribarsko seoce gde bi mogao da trampi ono malo preostalih stvari za vožnju čamcem. Ali ta nada nije bila velika, jer hrana i droge jedva da su mogle trajati više od jednog dana.

Duboko je udahnuo da se pripremi za marš i odmah zažalio; magla mu je probola grlo i pluća hiljadama sićušnih nožića. Zakašlja se i pljunu na šljunak.

A onda začu nešto: nešto što nije bilo setno šaputanje mora; pravilno škripanje, poput koraka čoveka u kožnim čizmama. Desnom rukom posegnu za levim bokom i mačem koji je tamo visio. Poče da se okreće oko sebe, škiljeći u svim pravcima za izvorom zvuka, ali magla ga je izobličavala. Mogao je da dopire odakle bilo.

Elrik se odšunja nazad do stene gde se zaklonio. Nasloni se na nju tako da nijedan mačevalac nije mogao da ga iznenadi s leđa. Poče da čeka.

Škripa se ponovi, ali uz pridodate zvuke. Začu zveckanje, pljusak vode, možda ljudski glas, možda korak preko poleglog stabla, i pretpostavi da ili ima halucinaciju kao sporedni efekat droge ili zaista čuje brod koji se približava plaži i spušta sidro.

Oseti olakšanje i poriv da se nasmeje sebi zbog toga što je tako brzopleto zaključio da obala mora biti nenastanjena. Mislio je da se puste litice pružaju kilometrima – možda čak stotinama kilometara – u svim pravcima. Ta pretpostavka je lako mogla da bude subjektivna posledica njegove depresije i umora. Pade mu na pamet da je isto tako lako mogao otkriti kopno koga nema na mapama, pa ipak s razvijenom sopstvenom kulturom: s jedrenjacima, na primer, i lukama za njih. Uprkos tome, ostao je prikriiven.

Umesto toga se povukao iza stene, škiljeći u maglu prema moru. Naposljetku razazna senku koja prethodne večeri nije bila tamo. Crnu

uglastu senku koja je mogla biti samo brod. Razaznao je nagoveštaj užadi, čuo muškarce kako stenju, krckanje i struganje platna koje se diže na jarbolu. Smotavali su jedro.

Elrik je gotovo sat vremena iščekivao da se posada broda iskrca. Nisu mogli imati drugi razlog da uplove u ovaj opasni zaliv. Ali ubrzo je zavladała tišina, kao da je ceo brod zaspao.

Elrik oprezno izađe iza stene i pođe do ivice vode. Sada je mogao malo jasnije da vidi brod. Crveno sunce je bilo iza njega, tanko i razvodnjeno maglom. Brod je bilo solidno veliki i sagrađen u celosti od istog tamnog drveta. Izgledao je barokno i nepoznato, s visokim palubama na krmu i na pramcu i bez vidljivih otvora za vesla. Takva izrada nije bila uobičajena za Melnibone ili Mlada kraljevstva i težila je da potvrdi njegovu teoriju da je nabasao na civilizaciju iz nekog razloga odsečenu od ostatka sveta, kao što su Elver i Neucrtani istok bili odsečeni ogromnim potezima Pustinje uzdaha i Plačne pustoši. Nije video nikakvo kretanje na palubi niti je čuo ikakve zvuke koje bi čovek mogao da očekuje da čuje na brodu na plovidbi, čak i ako se veći deo posade odmarao. Magla se razredila i više crvene svetlosti se probilo da osvetli plovilo, otkrivši velike točkove na obe palube, prednoj i zadnoj, vitki jarbol sa smotanim jedrom, složene geometrijske rezbarije na ogradama i pramcu, velikom zavinutom luku koji je brodu davao izgled moći i snage i zbog kog je Elrik pomislio da je svakako reč o ratnom, a ne o trgovačkom plovilu. Ali ko je to došao da se bori u vodama kao što su ove?

Otresao se umora, dlanovima okružio usta i pozvao:

„Ahoj, vi na brodu!”

Tišina koja mu je odgovorila kao da je poprimila nekakvo čudno oklevanje, kao da su ga oni na brodu čuli i pitali se da li da odgovore.

„Ahoj, vi na brodu!”

Tada se na pramčanoj ogradi pojavi ljudska prilika, nagnu se i opušteno pogleda prema njemu. Prilika je imala oklop jednako taman i čudan kao izgled samog broda; nosila je šlem koji joj je zaklanjao veći deo lica i jedino što je Elrik mogao da raspozna bile su gusta zlatna brada i prodorne plave oči.

„Ahoj, vi na obali”, reče čovek u oklopu. Njegov akcenat je bio nepoznat Elriku, a ton opušten kao i njegovo držanje. Elriku se učini da se osmehnuo. „Šta hoćete od nas?”

„Pomoć”, odvrati Elrik. „Nasukan sam ovde. Konj mi je mrtav. Izgubio sam se.”

„Izgubio se? Aha!” Čovekov glas je odjekivao u magli. „Izgubio si se, znači. I želiš da se ukrcaš?”

„Mogu nešto malo da platim. Mogu da ponudim svoje usluge u zamenu za prelazak do sledeće luke ili neke zemlje blizu Mladih kraljevstava, gde postoje mape pomoću kojih bih mogao da odredim dalji put...”

„Pa”, reče onaj drugi polako, „ima posla za mačevaoca.”

„Imam mač”, kaza Elrik.

„Vidim. Dobar, velik borbeni mač.”

„Mogu li onda da se ukrcam?”

„Najpre moramo da se dogovorimo. Ako bi bio ljubazan da malo sačekaš...”

„Naravno”, odvrati Elrik. Čovekovo ponašanje mu se činilo pomalo čudno, ali razveseljavala ga je mogućnost da se ogreje i okrepi na brodu. Strpljivo je sačekao da se plavobradi ratnik ponovo pojavi na ogradni.

„Tvoje ime, gospodine?”, reče ratnik.

„Ja sam Elrik od Melnibonea.”

Činilo se da ratnik proučava svitak, prelazeći prstom niz nekakav spisak dok nije klimnuo glavom, zadovoljan, i zadenuo spisak za kaiš s velikom kopčom.

„Pa”, kaza, „nije bilo bez razloga sačekati, na kraju krajeva. Bilo mi je teško da poverujem.”

„U čemu je bio problem i šta si čekao?”

„Tebe”, reče ratnik i prebaci lestvice od užeta preko boka broda tako da im je kraj pao u more. „Hoćeš li se ukrcati sada, Elriče od Melnibonea?”

Elrik je bio iznenađen plitkoćom vode i pitao se kako je tako velik brod uspeo da toliko priđe obali. Do ramena duboko u moru, posegnuo je za crnim prečagama lestvica. Jedva se nekako pridigao iz vode i ljuljanje broda i težina mača dodatno su mu otežali penjanje, ali se na kraju nespreno prebacio preko ograde i našao se na palubi, s vodom koja mu se slivala sa odeće na daske i drhteći od hladnoće. Pogleda oko sebe. Gore oko tamnih jedara i užadi broda visila je svetleća crvenkasta magla, a preko krovova i stranica dveju prostranih kabina ispred i iza jarbola širila se bela magla – i ta magla je bila drugačija od one izvan broda. Elriku na trenutak dođe zabavna pomisao da ta magla putuje svuda kuda i brod. Osmehnu se za sebe, pripisavši snovidni kvalitet iskustva nedostatku hrane i sna. Kad brod bude bio u sunčanim vodama, videće da je reč o prilično običnom plovilu.

Plavobrادي ratnik uhvati Elrika za mišicu. Bio je jednako visok kao Elrik i veoma snažne građe. Osmehnu se pod svojim šlemom i reče:

„Hajdemo pod palubu.”

Odoše do kabine na pramcu i ratnik pomeri klizna vrata i stade u stranu da propusti Elrika ispred sebe. Elrik pognu glavu i uđe u toplotu kabine. Unutra je gorela svetiljka od sivo-crvenog stakla, okačena na četiri srebrna lanca pričvršćena za tavanicu, otkrivajući još nekoliko krupnih prilika, potpuno opremljenih različitim oklopima, koje su sedele oko teškog četvrtastog broskog stola. Sva lica se okrenuše prema Elriku kad je ušao praćen plavobradim ratnikom, koji reče:

„To je on.”

Jedan od ljudi u kabini, koji je sedeo u najdaljem uglu i čije je lice bilo potpuno skriveno u senci, klimnu glavom. „Da”, kaza on. „To je on.”

„Poznaješ me, gospodine?”, upita Elrik, pa i sam sede na kraj klupe i oslobodi se svog promočenog kožnog plašta. Najbliži ratnik dodade mu metalni pehar pun zagrejanog vina i Elrik ga zahvalno prihvati, pa otpi začinjenu tečnost i začudi se kako ga je tako brzo ugrijala.

„Na neki način”, reče čovek u senci. Glas mu je bio zajedljiv i u isto vreme imao melanholičan prizvuk – i Elrik nije bio uvređen, jer se činilo da je gorčina u glasu bila upućena više vlasniku glasa nego bilo kome drugom.

Plavobradi ratnik sede naspram Elrika. „Ja sam Brut”, kaza, „poreklom iz Lašmara, gde moja porodica još poseduje zemlju, ali godinama nisam bio tamo.”

„Iz Mladih kraljevstava, onda?”, reče Elrik.

„Da. Bio sam.”

„Putuje li ovaj brod nekud blizu tim narodima?”, upita Elrik.

„Ne bih rekao”, odvrati Brut. „Mislim da sam i sâm tek odnedavno na brodu. Tražio sam Tanelorn, ali sam, umesto njega, našao ovu lađu.”

„Tanelorn?” Elrik se osmehnu. „Koliko njih traži to legendarno mesto? Znaš li čoveka po imenu Rakhir, bivšeg borbenog sveštenika iz Fuma? Pre nekog vremena smo imali zajedničku pustolovinu. Otišao je da traži Tanelorn.”

„Ne poznajem ga”, kaza Brut od Lašmara.

„A ove vode”, reče Elrik, „leže li daleko od Mladih kraljevstava?”

„Veoma daleko”, odgovori čovek u senci.

„Jesi li iz Elvera, možda?”, upita Elrik. „Ili iz nekog drugog mesta na onome što mi na Zapadu nazivamo Neucrtanim istokom?”

„Većina naših zemalja nije na tvojim mapama”, reče čovek u senci i nasmeja se. Elrik i ovog puta otkri da nije uvređen i da ga misterije koje je nagovestio čovek u senci ne uznemiravaju previše. Najamnici su, kao što je pretpostavio da ovi ljudi jesu, imali svoje privatne šale i

reference; bilo je to sve što ih je obično ujedinjavalo osim zajedničke spremnosti da iznajme svoje mačeve svakome ko može da ih plati.

Napolju začangrlja lanac i brod se pokrenu. Elrik začu kako se spušta jedro i prasak s kojim se razmotalo. Zapita se kako se nadaju da napuste zaliv s tako malo vetra. Primetio je da su lica drugih ratnika, ona vidljiva, poprimila napet izraz kad je brod počeo da se kreće. Osmotrio je nevesela posednuta lica i zapitao se da li je i njegovo takvo.

„Kuda plovimo?“, upita.

Brut slegnu ramenima. „Znam samo da smo morali da zastanemo da te sačekamo, Elriče od Melnibonea.“

„Znali ste da ću biti tamo?“

Čovek u senci se promeškolji i nasu sebi još vina iz krčaga u rupi na sredini stola. „Ti si poslednji koji nam treba“, reče. „Ja sam bio prvi primljen na brod. Do sada se nisam pokajao zbog svoje odluke da pođem na ovo putovanje.“

„Tvoje ime, gospodine?“ Elrik odluči da više ne bude u podređenom položaju u vezi s tim.

„Oh, imena? Imena? Imam ih tako mnogo. Najdraže mi je Erekoše, ali koliko znam, zvali su me i Ulrik Skarsol, i Džon Dejker, i Ilijen od Garatorma. Neki bi hteli da poverujem da sam bio Elrik Ženoubica...“

„Ženoubica? Neprijatan nadimak. Ko je taj drugi Elrik?“

„Na to ne mogu u potpunosti da odgovorim“, kaza Erekoše. „Ali delim ime, čini se, s više od jednim od onih na ovom brodu. I ja sam, kao i Brut, tražio Tanelorn i umesto toga se našao ovde.“

„To nam je zajedničko“, reče drugi čovek. Bio je to crnopusi ratnik, najviši u grupi, s crtama lica neobično pojačanim ožiljkom koji mu se u obliku slova V spuštao sa čela i preko oba oka niz obraze do vilice. „Bio sam u zemlji zvanoj Gaja-Ki, najneprijatnijem mogućem, močvarnom mestu, punom izopačenog i bolesnog života. Čuo sam da tamo postoji grad i pomislio da bi to mogao biti Tanelorn. Nije bio, ali bio je nastanjen plavokožom hermafroditikom rasom koja je

rešila da me izleči od onog što je smatrala deformisanom bojom kože i seksualnošću. Ovaj ožiljak koji vidiš njihovo je delo. Bol od njihove operacije dao mi je snagu da pobegnem i nag sam otrčao u močvare, gacajući kilometrima dok močvara nije postala jezero što hrani veliku reku nad kojom lebde crni oblaci insekata koji su se gladno obrušili na mene. Tada se pojavio ovaj brod i bilo mi je više nego drago da potražim utočište na njemu. Ja sam Oto Blendker, nekada učenjak iz Brunzea, a sada najamni mač zbog svojih grehova.”

„Taj Brunze? Leži li blizu Elvera?“, upita Elrik. Nikad nije čuo za takvo mesto ni za tako nesvojstveno ime u Mladim kraljevstvima.

Crnac odmahnu glavom. „Ne znam za taj Elver.”

„Onda je svet znatno veće mesto nego što sam zamišljao”, reče Elrik.

„Zaista jeste”, kaza Erekoše. „Šta bi rekao kad bih ti ponudio teoriju da more na kome plovimo premošćava više od jednog sveta?”

„Bio bih sklon da ti poverujem”, osmehnu se Elrik. „Proučavao sam takve teorije. Štaviše, doživeo sam pustolovine u drugim svetovima.”

„Lakše mi je kad to čujem”, reče Erekoše. „Nisu svi na ovom brodu voljni da prihvate moju teoriju.”

„Ja sam sve bliži tome da je prihvatim”, potvrdi Oto Blendker, „iako nalazim da je zastrašujuća.”

„Jeste takva”, saglasi se Erekoše. „Više je zastrašujuća nego što možeš da zamisliš, prijatelju Oto.”

Elrik se nasloni na sto i posluži se još jednim peharom vina. Odeća mu se već sušila i fizički se dobro osećao. „Rado ću ostaviti ovu maglovitu obalu za sobom.”

„Obala je već ostavljena”, reče Brut. „Ali što se tiče magle, uvek je s nama. Čini se da prati brod – ili brod stvara maglu kud god putuje. Retko kada uopšte vidimo kopno – i kad ga vidimo, kao danas, obično je zaklonjeno, kao odraz u neulaštenom i okovanom štitu.”

„Plovimo natprirodnim morem”, kaza jedan od ljudi, pružajući ruku u rukavici za krčagom. Elrik mu ga dodade. „U Hasganu, odakle dolazim, imamo legendu o Začaranom moru. Ako se moreplovac

nađe u ovim vodama, moguće je da se nikad ne vrati i bude zauvek izgubljen.”

„Tvoja legenda je delom istinita, bojim se, Terndriče od Hasgana”, reče Brit.

„Koliko ratnika je na brodu?”, upita Elrik.

„Šesnaest, izuzev Četvorice”, odgovori Erekoše. „Ukupno dvadeset. Posadu čini desetak ljudi, a tu je i kapetan. Sigurno ćeš ga ubrzo videti.”

„Četvorica? Ko su oni?”

Erekoše se nasmeja. „Ti i ja smo dvojica od njih. Druga dvojica zauzimaju kabinu na krmi. A ako želiš da znaš *zašto* nas zovu Četvorica, moraš da pitaš kapetana, ali upozoravam te da su njegovi odgovori retko zadovoljavajući.”

Elrik shvati da ga nešto gura na jednu stranu. „Ovaj brod brzo plovi”, reče lakonski, „s obzirom na to koliko je slab vetar.”

„Veoma brzo”, saglasi se Erekoše. Ustade iz svog ugla, čovek širokih ramena s bezvremenim licem koje je nosilo tragove bogatog iskustva. Bio je naočit i očigledno je video mnogo borbi, jer su mu ruke i lice bili išarani ožiljcima, mada ne i unakaženi. Njegove oči, duboko usađene i tamne, bile su naizgled bez neke određene boje, ali ipak su bile poznate Elriku. Osećao je da je možda video te oči jednom u snu.

„Jesmo li se već sreli?”, upita ga Elrik.

„Oh, moguće je – ili ćemo se sresti. Zar je to važno? Isto nam je pisano. Delimo istovetnu sudbinu. A možda i više od toga.”

„Više? Jedva razumem prvi deo tvoje izjave.”

„Onda je tako najbolje”, reče Erekoše, provukavši se pored svojih saputnika i pojavivši se na drugoj strani stola. Položi iznenađujuće nežnu ruku na Elrikovo rame. „Dođi, moramo da zatražimo prijem kod kapetana. Izrazio je želju da te vidi malo pošto si se ukrcao.”

Elrik klimnu glavom i ustade. „Taj kapetan, kako mu je ime?”

„Ako ga ima, ne želi da nam ga otkrije”, kaza Erekoše. Zajedno izađoše na palubu. Magla je sada bila još gušća i jednako bela kao

smrt, ne više obojena zracima sunca. Bilo je teško razaznati krajeve broda i mada su očigledno brzo plovili, nije bilo ni daška vetra. Ali je zato bilo toplije nego što je Elrik očekivao. Otišao je za Erekošom do kabine ispod mosta na kome se nalazio jedan od dva istovetna točka kormila, za koji je bio zadužen visok muškarac u kaputu i kamašnama od prošivene jelenske kože, nepokretan kao kip. Riđokosi kormilar nije gledao oko sebe niti je spustio pogled dok su išli prema kabini, ali mu je Elrik načas video lice.

Činilo se da su vrata bila napravljena od nekakvog glatkog metala koji se presijavao gotovo kao krzno neke zdrave životinje. Bila su crvenkastosmeđe boje i najživopisnija stvar koju je Elrik dotle video na brodu. Erekoše blago pokuca na vrata. „Kapetane”, reče, „Elrik je ovde.”

„Napred”, odvrati glas istovremeno melodičan i odsutan.

Vrata se otvoriše. Napolje se probi rozikasta svetlost, napola zaslepivši Elrika dok je ulazio. Kad su mu se oči prilagodile, ugledao je veoma visokog muškarca u svetloj odeći koji je stajao na raskošnom tepihu na sredini kabine. Elrik začu kako se vrata zatvaraju i shvati da Erekoše nije pošao za njim unutra.

„Jesi li se okrepio, Elriče?”, upita kapetan.

„Jesam, gospodine, zahvaljujući tvom vinu.”

Crte kapetanovog lica nisu bile ništa ljudskije od Elrikovih. Bile su istovremeno finije i snažnije od melnibonejskih, ali posedovale su izvesnu sličnost s njima po tome što su se oči sužavale, kao i ostatak lica, prema bradi. Kapetanu je duga kosa padala na ramena u riđe-zlatnim talasima i bila sklonjena sa čela obručem od plavog žada. Na sebi je imao bež tuniku, helanke i sandale sa srebrnim vrpcama vezanim do gležnjeva. Izuzev odeće, bio je blizanac kormilara kojeg je Elrik maločas video.

„Jesi li za još vina?”

Kapetan pođe prema kovčegu na daljem kraju kabine, blizu zatvorenog prozorčeta.

„Hvala ti”, reče Elrik i u tom trenutku shvati zašto ga kapetan nije pogledao. Kapetan je bio slep. Iako su mu pokreti bili vešti i

sigurni, bilo je očigledno da ne vidi. Nasuo je vino iz srebrnog krčaga u srebrni pehar i pošao prema Elriku držeći pehar ispružen ispred sebe. Elrik zakorači napred i prihvati ga.

„Zahvalan sam ti na odluci da nam se pridružiš”, kaza kapetan. „To je veliko olakšanje za mene, gospodine.”

„Ljubazan si”, odvrati Elrik, „mada moram dodati da moja odluka nije bila teška. Nisam imao kuda.”

„Razumem to. Zato smo pristali kada i gde jesmo. Otkrićeš da su tvoji saputnici bili u sličnom položaju pre nego što su se sami ukrcali na brod.”

„Izgleda da mnogo toga znaš o kretanju velikog broja ljudi”, reče Elrik. U levoj ruci je držao vino, koje još nije ni probao.

„Velikog broja”, potvrdi kapetan, „na više svetova. Razumeo sam da si obrazovana osoba, gospodine, te ćeš biti svestan dela prirode mora na kome moj brod plovi.”

„Mislim da je tako.”

„On plovi između svetova, uglavnom – između ravni različitih aspekata istog sveta, da budem malo precizniji.” Kapetan je oklevao, okrenuvši svoje slepo lice od Elrika. „Molim te da ne misliš da te namerno zbunjujem. Postoje neke stvari koje ne razumem i neke druge koje ne mogu potpuno da ti otkrijem. Tako mi je bilo povereno – i nadam se da osećaš da možeš to poštovati.”

„Još nemam razloga da to ne poštujem”, odgovori albino i otpi gutljaj vina.

„Nalazim se u dobrom društvu”, kaza kapetan. „Nadam se da ćeš nastaviti da misliš kako mi vredi verovati kad stignemo na naše odredište.”

„A ono je, kapetane?”

„Ostrvo koje pripada ovim vodama.”

„Onda ono mora biti retkost.”

„Zaista jeste – i nekada neotkriveno i nenaseljeno onima koje moramo smatrati neprijateljima. Sad kad su ga otkrili i shvatili njegovu moć, u velikoj smo opasnosti.”

„Mi? Misliš na tvoju rasu ili na one na tvom brodu?”

Kapetan se osvrnu. „Nemam rasu, osim samog sebe. Govorim, pretpostavljam, o čitavom ljudskom rodu.”

„Onda ti neprijatelji nisu ljudi?”

„Nisu. Nerazmrsivo su upleteni u ljudske poslove, ali ta činjenica nije usadila u njih nimalo odanosti prema nama. Izraz 'ljudska vrsta' koristim, naravno, u njegovom širem smislu, koji uključuje mene i tebe.”

„Shvatio sam”, reče Elrik. „Kako se taj svet zove?”

„Mnogim imenima”, odvrati kapetan. „Oprosti mi, ali trenutno ne mogu dalje o tome. Ako se budeš pripremio za borbu, uveravam te da ću ti otkrili više čim bude vreme za to.”

Tek kad se ponovo našao na palubi pred crvenkastosmeđim vratima, posmatrajući Erekosea kako ide preko palube kroz maglu, albino se zapita da li ga je kapetan toliko općinio da je zanemario zdrav razum. Slepac je zaista ostavio dubok utisak na njega, a on sam ionako nije imao pametnijeg posla nego da nastavi plovidbu prema ostrvu. Slegnu ramenima. Uvek će moći da promeni odluku ako otkrije da oni na tom ostrvu nisu, po njegovom mišljenju, neprijatelji.

„Jesi li sada više ili manje zbunjen, Elriče?”, upita Erekoše smešeći se.

„Na neki način više, na drugi manje”, odgovori mu Elrik. „I iz nekog razloga nije me briga za to.”

„Onda deliš osećanje svih nas”, kaza mu Erekoše.

Tek kad ga je Erekoše odveo do kabine s one strane jarbola, Elrik je shvatio da nije pitao kapetana kakvo bi moglo da bude značenje Četvorice.